

ност, сочи голямо разнообразие, в системата на което се открояват най-вече три етнонима: **“цигани”**, **“агупти”** и **“роми”**.

Искам веднага да отбележа, че в досегашните си публикации, пък в много отношения и в този си труд, аз употребявам преимуществено етнонима **“цигани”**. **Първо**, защото той е масово приет и най-разбираем за нашия народ, и се е наложил като почти единствен, когато трябва да се визират циганите изобщо, а не конкретна тяхна група или групировка. И, **второ**, защото този етноним, както в миналото, така и в наше време, се радва на най-голяма популярност и практикуване и в другите страни на света, и по-конкретно в нашия, европейския, континент.

Наистина, в циганоложката литература, особено от най-ново време, все още няма строго установена етнонимна практика. Взета обаче в ретроспективен план в нея превалира етнонимът **“цигани”**, макар и да липсва строго утвърдена научна теория за произхода му. За сега в литературата най-голям прием има версията, че етнонимът **“цигани”** идва от названието на една християнска секта, съществувала и развивала оживена дейност в земите на Византийската империя. Става дума за сектата **“ацигани”**, последователите на която се занимавали масово с врачуване и гадателство, във връзка с което си извоювали авторитет на **“прорицатели на съдбата”** и се радвали на широк и добронамерен прием в знатните дворове на византийското общество, в това число и от управляващите кръгове. Доста популярна, особено сред изследваната общност, е и версията, че **“Общото название “цигани” в различните страни се предполага, че води началото си от названието на река Цингани в днешен Иран, където живели продължително време”**.²

Между впрочем и авторите на брошурата **“Беседи за българските роми (циганите)”**, издание на Министерството на образованието и науката и препоръчвана от него като **“Книга за учителя”**, също са принудени да признаят, че най-масова употреба в света има етнонима **“цигани”**. Затова и те пишат изрично: **“От гръцкото название ацигани, с неясен**

² Д. Генов, Т. Тайров, В. Маринов. Циганското население в НР България по пътя на социализма. С., 1968, с. 5.